

מבין משאבים, 2326, ג' באדר תשפ"ה, 20 בפברואר 2026

לא ידעתי שתלכי ממני

מילים: אהוד מנור לחן: מתי כספי

לא חלמתי שתלכי ממני	את היית דבר כל כך בטוח
בלי לומר מילה, בלי להזהיר,	כמו קפה בבוקר, כמו שינה.
לא חלמתי שפתאום יכני	לא הייתי לצידך מתוח.
רעם שכזה ביום בהיר.	לא פיתחתי דרך הגנה.
ואני תמים, תמיד חשבתי	ואולי את עוד מעט חוזרת.
שמאשרים כמונו אין.	רק הלכת לקנות כמה דברים
ובדמיוני לראות אהבתי	ונלך לראות ביחד סרט,
איך ביחד נזדקן.	או נחליט שנשארים.

קול קורא הלילה	קול קורא הלילה...
אין עונה הלילה	
ואת עצמי	ואני תמים, תמיד חשבתי
איך אני שונא,	שמאשרים כמונו אין
איך שאתנה	ובדמיוני לראות אהבתי.
בשבילך.	

לזיכרו של מתי כספי שהלך לעולמו והשאיר אחריו כל כך הרבה לחנים יפים

מה בעלון:

המלצה על ספר של דן וקנין / נגה פרסי
 במזכירות לאחרונה.. / סוסי המזכירה
 חגיגת ט"ו בשבט בקיבוץ
 ט"ו בשבט 2026 / דובי אשל
 סיכום תקופה / כוכי קניאס
 מהנעשה בספרייה / רחלי חנוך
 להיות שם – כוחה של נוכחות בקיבוץ / אלברטו גולדמן
 מדור לדור – מחברים לבבות בקיבוץ
 מנהלת צמיחה דמוגרפית (צמ"ד) / אורן ענבר
 אל תסגרו לנו את הספרייה : על סדר עדיפויות, רוח וקהילה/ שרון ביל מוריוסף
 הספרייה והקיבוץ / רפי אסא
 ירח לימוד / טובלה אבראל
 מהנעשה ביישובנו / נגה פרסי

המלצה על ספר של דן וקנין

דן וקנין חבר משאבי שדה לשעבר, שהינו, היה ועדיין אדם טוב לב, חייכן ונמרץ, בעזרתו ובעזרת יגאל אורבך עבדנו (בני כיתת חצב בשנת הבר מצוה) שעות רבות בעבודה קשה למען הגדלת פינת החי. עכשיו אחרי כל השנים מתברר שדן סבל וסובל מפוסט טראומה מתקופת המלחמות. דן מצא במהלך השנים דרכים שונות, כמו עיסוק בספורט ועבודה בלתי פוסקת, כדי להחזיק מעמד, ורק בשנתיים האחרונות הבין שהוא לא יכול יותר ופנה לבקש סיוע פסיכולוגי והכרה מהמדינה. הוא כתב ספר שחושף את הקשים וההתמודדות היום יומית. מנסה לעזור לכולנו להבין, לקבל ולבקש עזרה בעת הצורך.

נגה פרסי

דן וקנין
הפציעה השקופה
fe
 (...לכס, ופעל...)

במזכירות לאחרונה..

בחודשים האחרונים עוסקת המזכירות באופן שוטף ובתדירות גבוהה בנושאים אישיים של חברים, הקשורים לתקלות בנייה בבתים, חיובי כספים, החלטות בנוגע לשיוך, שנות חופש, תקציבים אישיים ועוד.

מדובר בנושאים שאינם מתפרסמים לציבור, אך מושקע בהם זמן רב והתייחסות עניינית, אחראית ובכובד ראש – בהתאם להחלטות קודמות ולמסגרת התקציבית.

בנוסף, הצגנו תכנית השקעות חדשה, שבמסגרתה ניתן מענה לתחומים שלא טופלו זמן רב – בחינוך, בחדר הכושר, בתכנון הנופי ובקליטה לשנים הקרובות. כמו כן, הוקצו כלים וציוד לענפים לפי הצורך.

טיפלנו בנושא המסלקה.

הוקמה **מנהלת הצמיחה הדמוגרפית (מצמ"ד)**, שפועלת במרץ ובמקצועיות בהגדרת מבנה ארגוני סדור למנהלת זו.

לקידום החלטות לקראת פינוי הדירות הצפוי במהלך 2026, בתכנון הצמיחה הדמוגרפית לשנים הבאות וההשלכות שיש לכך על הפן החברתי והכלכלי של הקהילה. (בסוף דף המידע מצורף המסמך שאושר במזכירות ובו פירוט המבנה).

בנוסף, התחלנו בהסדרת השותפות עם המועצה וטללים בנושא בית הקברות – נושא זה אושר לפני שבוע באספה.

- במקביל נמשך תהליך הבדיקה של המבנה הארגוני של הקיבוץ, ובקרוב נפרסם דו"ח בנושא.
- בהמשך לשאלון שבוצע מול חברי הקיבוץ בנושא **בדיקת שינוי אורחות החיים**, נקיים לקראת סוף פברואר מפגש מזכירות עם גלעד בלנק מחברת טנא, המתמחה בליווי תהליכים מסוג זה בקיבוצים אחרים. מטרת הפגישה – ללמוד כיצד מנהלים תהליך כזה, להבין את המהות, ואת זהות הגורמים המעורבים.
- העברנו למועצה בקשות לפרויקטים לשנת 2026:
1. הגדלת מימון לשיפוץ המועדון.
 2. שדרוג מתקני המשחקים.
 3. תכנון ממ"מים לגני הילדים.
 4. תכנון מבנה משרדים חדש לקהילה במרכז הקיבוץ.

במקביל אנו עוסקים בהכנת תקציב 2026, בהובלת פרלה, שמבצעת את המשימה זו שנים רבות במסירות ובאחריות. לפנינו אתגרים לא פשוטים, ואנו נערכים להביא את התקציב לדיון במזכירות ובהמשך לאספה.

נכון להיום חסרים חברי מזכירות חדשים. כפי שצוין באספה – אנו קוראים לחברים המעוניינים להשפיע ולהיות שותפים בהחלטות המרכזיות של הקיבוץ להצטרף למזכירות. **זה המקום להשפיע. מחכים לכם!**

• בנוסף, שימו לב שיש קולות קוראים בנושא רכב וועדת ביקורת

רשמה : סוסי

חגיגת ט"ו בשבט בקיבוץ!

"הדואג לימים זורע חיטים, הדואג לשנים נוטע עצים, הדואג לדורות מחנך אנשים" (יאנוש קורצ'ק).

השנה החלטנו לשלב כוחות ולדאוג לשנים הנוכחיות והשנים הבאות של דור העתיד שלנו. הנטיעות נבחרו להתקיים באזור החינוך החברתי וצוות הנוי הכין בחריצות את המרחב לשתילות ונטיעות. הקהילה הגיעה בהמונה - הורים וילדים, סבים וסבתות, נכדים ונינים, בני משק כיום ובני משק מפעם. כולם שנסו מותניים ונרתמו. עצי פרי נשתלו, שיחים וצמחי תבלין נזרעו ובנוסף, הורכבו ונבנו שש אדניות עץ גדולות שהוכנו מראש בסדנת הנגרות במועצה. גם בהן יפרחו הפרחים בקרוב, וצוות הנוי יסדר להן השקיה. רני זכאי היקר הכין לנו קרשי עץ, אותם צבענו והוספנו להם משפטים מצמיחים כמו: "כאן מצמיחים תקווה", "שתילים נולדים", "כאן צומחת אהבה" ועוד. בקרוב הם יתלו ויקשטו גם הם בצבעוניות את המקום.

לצד כל זה, נערכה הצגה נפלאה של 'תיאטרון בלי גג', הצגה בלשית שכולה בחוץ. הילדים פתרו חידות בתחנות שפיזרה השחקנית בשכונת מקורות - ועשו זאת בהנאה ובהצלחה!

ברחבי הקיבוץ התנהל משחק אינטראקטיבי. קוד לסריקה נתלה על עצים מיוחדים הנטועים בקיבוצינו, הקוד פתח חידה שהובילה לעץ הבא. כל הכבוד למשתתפים שצלחו את החידות, גמעו קילומטראז' בשבילי הקיבוץ וגילו עצים יפים עם שמות נהדרים. כמובן שהיה כיבוד מכל טוב הארץ - פירות טריים ויבשים, עוגיות תמרים מפנקות, שהכינו ילדי תלתון אי-ג' עם הסבתות החמודות שלהם, ועוגות טעימות של תלתון ד'-ו'. תודה לגיתית, חברת חוליית ט"ו בשבט, היחידה (: תודה גדולה למי שלכלך את ידיו, ולמי שנרתם ועזר, ובעיקר למי שעבודת ההצמחה שלו לא נגמרת: לצוות הנזירי ודובי בראשו, לצוותי החינוך החברתי ונטע בראשם.

ט"ו בשבט 2026

שלום לכם, המון זמן לא ביקרתי כאן, על דפי העלון. המון דברים קרו ברחבי הקיבוץ. לא, אני לא אתחיל למנות הכל, כי כמות הדפים תתחיל לגרום נזק לעצים... אני אנוע בעדכונים, קדימה, אחורה, מעלה, מטה, ומתוך הבלאגן נעשה סדר בחדשות. נתחיל מהסוף. ט"ו בשבט השנה נחגג בחברת הילדים. הצורך בהצללה, הוספת פינות ירוקות, צמחייה ועוד, עלה מנטע, בחברת הילדים. בשיתוף עם שירה, הכנו תכנית לשתייה והחלטנו ליישם אותה בט"ו בשבט. השבת התברכה במזג אוויר מעולה, אווירה מקסימה, שילוב של אורחים, הורים, סבים וילדים. השתילים שנשתלו היו שילוב של צמחי כיסוי, שאנו הכנו. עצי צל, עצי פרי הדר וצמחי תבלין, שהוכנו על ידי יואל ליכטמן. אלו נשתלו בשני מערכי צמיגים, שרני בנה.

שתילת שתילים היא אחד המהלכים הכי אופטימיים, שאני מכיר. אנו שותלים באדמה צמחים. מי שייחנה מהם הם ילדינו והדורות הבאים. הם יטיילו ברחבי הקיבוץ, יראו את הצמחייה, המכסה בירוק ופריחה צהובה את האדמה. ייהנו מן התבלינים, יקטפו פירות ויישבו בצל. אין מהלך אופטימי מזה. לדעתני.

החורף, שהיה פה לחמש דקות, היה מאוד מרוכז. עשיר במים ורוחות. הנגב כולו פורח. גם כאן העשבים חוגגים. אנו מרססים, עוברים עם חרמש שוב ושוב, בתהליך סיזיפי ומייגע. "חקלאי לא מתלונן על גשם" אמר לי אחד הוותיקים. אמר וצדק. אז אני רק אומר. לא מתלונן. אבל ... טוב לא מתלונן.

מעשבים נעבור לצמרות. כל מי שמסתובב בשבילים, ולא מביט במסך הטלפון, נתקל בגיזומי הגובה. הרבה שנים לא בוצע פרויקט שכזה. אנחנו ושני קבלנים שונים טיפלנו בערך במאה שישים עצים ברחבי הקיבוץ. הגיזומים, נכון לעכשיו, מוכיחים את עצמם. הרוחות החזקות, הסופות שהיו והגשם לא עשו נזקים לעצים.

אז דיברנו על ט"ו בשבט, משקעים ועשבים, עצים, ענפים וגיזומים והגענו לאתר הגזם. האתר עבר גריסה. את הרסק אנו מפזרים בשטחים פתוחים, חורשות ושטחים שכרגע אין בהם גינן. התהליך הוא כזה, שטח עובר ריסוס. ברגע שהריסוס מתחיל לתת סימן, שהעשב אכן נפגע ומתחיל להתנוון, אנו מפזרים על השטח רסק גזם. חיפוי. המטרה היא למנוע, עד כמה שניתן, הצצה של עשבים חדשים, שמירה על לחות הקרקע והרסק מתפרק עם הזמן והופך לסוג של קומפוסט. יהיו אלה שיגידו שזה נראה מלוכלך. אני חושב שזה ניצול מדהים של המשאבים שלנו - להחזיר לקרקע מעט מהטוב שהיא נותנת לנו.

מרגיש כאילו האביב כבר פה. מתחיל להיות חם. אנו מכינים את מערכות ההשקיה. בודקים כל מדשאה ומכינים הכל לקיץ. אני רוצה להאמין שנקבל עוד קצת גשם. יחד עם זאת אנו כבר באווירה של חום יולי אוגוסט. גם המכסחת עוברת טיפול, הכנה והשחזה לקראת העונה. גם היא מתרגשת לקראת הקיץ. דבר חשוב בנושא הדשא. הדשא לא ממש אוהב את הקור והחורף. הוא אינו צומח בחודשים הקרים. ישנם מספר זנים של דשא בקיבוץ. חלקם שומרים על הצבע הירוק שלהם וחלקם מאבדים אותו. כל שנדרש מאיתנו זה מעט הבנה וסבלנות - עם ההשקיה והימים החמים הצבע יחזור.

ועכשיו גרוטאות. פינת האיסוף של הפסולת הגושית היא אזור בעייתי. או יותר נכון, בעיה אזורית. מועצת רמת הנגב העמידה לרשותנו מיכל גדול לאיסוף הפסולת הגושית, כל זאת לאחר שעשינו תהליך ארוך של ניקוי השטח - ואת המיכל היא מפנה כאשר הוא מתמלא. אנו עוברים ומפנים את הגרוטאות, מעמדות הפחים לאתר ושם מתחילה בעיה... אנשים באים ונוברים ומחפשים מציאות. אנשים מן הקיבוץ וגם מבחוץ. אני מבקש, מכל אחד שאני רואה, באתר הגושית, להשאיר עד כמה שאפשר מסודר. לרוב זה מצליח. כרגע, אין שיטת עבודה מסודרת וטובה יותר, גם כאן וגם מול המועצה.

מה נשאר? ברכות ותודות. תודה לצוות שאיתי. סאלם, סנאד ואיסמעיל. בזכותם כל זה קורה. תודה ענקית, לכל מי שמתריע, מודיע ומדווח על תקלות, פיצוצי צנרת או שיחים ועצים שהגיע הזמן לגזום. תודה ענקית נוספת לאלו שמבקרים אותנו, רק אם אפשר - תמיד בנימוס. וכמובן תודה לאלו שמפרגנים. כן, יש גם כאלה.

אז זהו. תם העדכון הקטן.

דובישבט

מהנעשה בספרייה

הספרייה שלנו היא פנינה תרבותית.

זה לא מובן מאליו שיש לנו אותה, וצר לי שיש מי שרואים בה נטל ולא נכס.

בנו אותה הוותיקים בעמל רב ועכשיו זו אחריות שלנו לשמרה ולעבדה.

הספרייה משמשת קוראים קבועים רבים מהקיבוץ, ומהווה מקום למידה לסטודנטים, מקום עבודה לעובדים מרחוק, מקום לשיעורי עזר לתלמידי ביה"ס במקצועות שונים, ומקום לימוד עברית לילדי בית ראשון במולדת. יש גם פינת קפה ומאפה לרווחת באי המקום.

הספרייה איננה שריד מאובן - היא ממשיכה לגדול ולהשתבח כל הזמן - רבקה ואני נוסעות במיוחד מדי חודש ורוכשות ספרים חדשים מהם הציבור נהנה. אנחנו גם שמחות להיענות לבקשות מהציבור לספרים חדשים.

כפי שאתם וודאי מבינים, כבר עכשיו הספרייה היא מקום חי ופעיל וברצוני לשתף אתכם גם במספר תוכניות לעתיד:

- רעיון שהוצע על ידי הקוראים - קבוצת וואטסאפ בה חברים וחברות ימליצו על ספרים שקראו. הקבוצה תפתח בקרוב וכל מי שירצה מוזמן להצטרף.
- בנוסף, אני מעוניינת לקיים סלון ספרות פיזי - מקום נעים ומזמין עם ספות ושולחנות, בו נוכל לשבת יחד ולשוחח על ספרים, להתחיל מועדוני קריאה (Book Club), לארח אורחים וסופרים למפגשי סיום קריאה ועוד.
- אם למישהו יש רעיונות נוספים הוא מוזמן לדבר איתי.

אני מזמינה את כולכם לבוא לספרייה שלנו, להתרשם מהספרים הרבים ולאמץ הרגלי קריאת ספרים.

תודות:

תודה לאתי ולנגה שתורמות לנו ספרים רבים.

תודה לרני על מילוי כל בקשה על הצד הטוב ביותר.

תודה לדן על תחזוקת המחשבים ופתרון בעיות בתחום.

תודה לרבקה, על שהחזיקה את הספרייה בשתי ידיה במשך כל השנים ועל שהעבירה אליי את השרביט וחנכה אותי בניהול הספרייה.

אני מזכירה ומבקשת ממשתמשי הספרייה:

- השתדלו תמיד לרשום בדף מה לקחתם, אנא החזירו תוך זמן סביר.
- ספרים שאתם מחזירים נא להניח בסלסלה הלבנה בלבד.
- אם מישו לוקח ספר שהחזרתם - המחשב יודיע על כך - אז אל דאגה - לא צריך לרשום מה החזרתם, זה בסדר.
- לסיום, בערבים כאשר האורות בספרייה עדיין דולקים – מתרחב הלב - הידיעה והתחושה שהספרייה היא מקום חי ונושם משמחת אותי מאוד. תודה.

כל מה שנכתב כאן על הספרייה, נכתב לפני שנודע לי שרוצים לסגור אותה לטובת מועדון

מופת – 'כי צריך מועדון גדול ולא צריך ספרייה'.

היה קשה לבנות ולהרים את המקום לרמתו הנוכחית - ויהיה קל להרוס. אסור שזה יקרה לנו!

אני מבינה את הצורך במועדון ייעודי גדול יותר, אך צריך לתת את הדעת כיצד עושים זאת מבלי לבטל את הספרייה - גם אם זה יעלה לנו קצת יותר, שכן את המחיר האמיתי של סגירתה ישלמו הבנים והבנות שלנו וילדיהם שבאים בשעריה מדי יום.

לצערי ואכזבתי, לא שיתפו אותי ולא דיברו איתי מילה בתהליך קבלת ההחלטה וגיבוש התוכנית לביטול הספרייה, ובקלות ראש הכתירו אותה כמיותרת וחרצו את גורלה.

אסור לשכוח - ספרייה כמוה כנווה מים עם דשא במדבר - זה לא מותרות, זו זכות בסיסית שלנו שעמלנו בעדה – רק תעברו על הדברים שכתבו לנו המפונים בעלון

כאשר עזבו, איך שבחו והללו את סגולותיה ומעלתה.

אני מקווה שעוד חברים חושבים כמוני, ושיחד נצליח להראות עד כמה החלטה זו אומללה - לסגור ולבטל את הספרייה.

אני קוראת לכל משתמשי הספרייה שאוהבים לקרוא, ללמוד, לעבוד, לתת או לקבל שיעורי עזר ועוד – אנא צרו איתי קשר לצורך קמפיין לטובת הספרייה ויחד נביא לביטול הגזרה הזו...

תודה. רחלי חנוך.

סיכום תקופה

לכל חברות וחברי קיבוץ משאבי שדה ומטופלים יקרים שלי, אחרי 17 שנים מלאות ומשמעותיות בתפקידי הקבוע, הגיע הזמן עבורי לצאת לדרך חדשה. ✨ עם זאת, הלב והקשר שלי למקום נשארים חזקים, ואני ממשיך להגיע ולעבוד בקיבוץ

מדי פעם לפי הצורך. 🏠💖

תודה מיוחדת על תחילת דרך בלתי נשכחת אני מקדישה ליהודית אלישע, העובדת הסוציאלית שליוותה אותי בצעדי הראשונים, ולהלנה קוברסקי, שליוותה אותי בסיום

התקופה המדהימה הזו. 🙏

אני רוצה להודות לכם מכל הלב על הזכות לעבוד, לחיות ולטפל בכם לאורך כל השנים. תודה מיוחדת על העזרה, על התמיכה הבלתי מסויגת, על האמון ועל הפירגון האינסופי. כל אחד ואחת מכם הוא חלק בלתי נפרד מהמסע המקצועי והאישי שלי, ואני לוקחת איתי

זיכרונות יקרים וכלים לחיים. 🌱👛

חשוב לי שתדעו שאני כאן בשבילכם גם בהמשך – הן בימים שאהיה בקיבוץ והן מעבר לכך. אם תרגישו צורך בסיוע, הכוונה או תמיכה, אל תהססו לפנות אליי – אשמח מאוד לעזור

ככל שאוכל. 🤝📱

מאחלת לכולנו הצלחה, בריאות ואושר רב בהמשך הדרך המשותפת שלנו, בפורמט קצת

אחר. ☀️ תודה רבה על הכל!

באהבה גדולה, ❤️

כוכי קניאס

בית משאבי שדה משתתף באבלו
של אילן ויאוויל והמשפחה המורחבת
על פטירתה של האם/הסבתא
ג'קלין שוורץ ז"ל

להיות שם – כוחה של נוכחות בקיבוץ

בקיבוץ שלנו אנחנו רגילים לדבר על ערבות הדדית, על קהילה, על זה ש'כולנו משפחה אחת'. אבל הערכים האלה נבחנים לא רק בימי חג ושמחה – אלא דווקא ברגעים הקשים, כשהלב כבד והאובדן מורגש בכל פינה.

הלוויות הן לא אירוע קל. הן לא נוחות, לא שמחות, ולעיתים אפילו מביכות – במיוחד לצעירים שלא תמיד יודעים מה לומר, או איך להתנהג. אבל האמת הפשוטה היא שלא תמיד צריך להגיד משהו. לפעמים עצם הנוכחות, ההגעה, העמידה השקטה – היא הדבר הכי חזק שאפשר לתת.

כשצעיר או צעירה מהקיבוץ מגיעים להלוויה, הם לא עושים זאת רק בשביל "הטקס". הם עושים זאת בשביל המשפחה, בשביל מי שאיבדו אדם יקר, בשביל להזכיר להם שהם לא לבד. מבט אחד, לחיצת יד, חיבוק קטן – אלה דברים שנשארים עם המשפחות הרבה אחרי שהשבעה נגמרת.

יש גם כבוד למי שנפטר. אדם שחי בקיבוץ, תרם בדרכו, היה חלק מהסיפור שלנו. ההגעה להלוויה היא אמירה פשוטה וברורה: ראינו אותך, היית חשוב לנו, אתה חלק מהקהילה – גם ברגע הפרידה.

ולא פחות חשוב – זו גם אמירה על מי שאנחנו כצעירים. קהילה חיה נמדדת בדור הבא שלה. כשצעירים בוחרים להיות נוכחים ברגעי קושי, הם לא רק מכבדים את העבר – הם בונים את העתיד. הם יוצרים קיבוץ שבו אנשים יודעים שיש על מי לסמוך, גם כשכואב. זה לא דורש הרבה: לעצור לרגע, לדחות תוכנית, להגיע. לא כדי "לצאת בסדר", אלא כי זה נכון. כי יום אחד, כולנו נרצה לדעת שלא נהיה לבד ברגעים הכי קשים שלנו.

להיות בלוויה זה לא רק להיפרד מהמת – זה להיות שם בשביל החיים, בשביל הקהילה, ובשביל הערכים שעליהם גדלנו.

בברכה

אלברטו

מדור לדור – מחברים לבבות בקיבוץ

ביום שישי האחרון יצא לדרך פרויקט חדש ומרגש במערכת החינוך בקיבוץ "מדור לדור". מטרת הפרויקט היא לחבר בין ילדי המסגרות השונות, מגנון דובדבן ועד תלתון ד"ו, לבין בני הדור השלישי בקיבוץ, ליצור היכרות אישית, לטפח קשרים משמעותיים ולהעמיק את תחושת הקהילה והשייכות.

במסגרת הפרויקט, כל מסגרת חינוכית יוצרת קשר קבוע עם בני הדור השלישי בקיבוץ. לאורך השנה יתקיימו ביקורים בבתי, מפגשים משותפים, ופעילויות מגוונות, שיאפשרו היכרות קרובה, שיתוף חוויות והעברת סיפורי חיים ומסורת מדור לדור.

ביום שישי האחרון הילדים עברו בין הבתים וחילקו שי קטן לכבוד שבת. המחוות הקטנות יצרו רגעים גדולים של חיבור, חיוכים ואור בעיניים – גם אצל הילדים והצוות וגם אצל הוותיקים.

במהלך השבוע, לקראת יום המשפחה, חלק מהגנים חילקו שוב שי קטן. זו הייתה מחווה פשוטה שמבטאת את הקשר בין הדורות ואת תחושת השייכות למשפחה קיבוצית.

פרויקט "מדור לדור" מבטא את הערכים שעליהם גדל הקיבוץ - ערבות הדדית, כבוד, שותפות וקהילתיות. אנו מאחלים לכולנו שנה של מפגשים מחממי לב, סיפורים מרתקים, ולמידה משותפת שתעשיר את כל הצדדים.

מנהלת צמיחה דמוגרפית (צמ"ד)

צמ"ד התחילה את פעילותה בנובמבר 2025 לאחר תהליך בחירה וגיבוש יו"ר וצוות. צמ"ד הינה גוף אסטרטגי שמטרתו **גיבוש תכנית דמוגרפית ישימה וארוכת טווח המבוססת על עקרונות ברוח הקהילה, צרכיה וערכיה**. לאור המטרה, נוביל תהליך משתף ומערב ביחד עם קהילת הקיבוץ והנהלתו. נגבש תכנית אסטרטגית, שתהווה בסיס לקביעת מדיניות להחלטות שוטפות ותוכניות עבודה שנתיות של הקיבוץ.

החזרה למודל של קליטה לחברות, לצד חזרת הבנים, היא צעד חיוני להבטחת ההמשכיות הבין-דורית, לחיזוק החוסן הקהילתי ולשגשוג הכלכלי והחברתי של משאבי שדה. המטרה היא להפוך את הקיבוץ לקהילה רב-דורית ובת-קיימא, תוך הימנעות מכניסה ל"בור דמוגרפי" עתידי נוסף.

מנהלת צמ"ד מונה כ-10 חברים הנפגש אחת לשבועיים. חברי הצוות מייצגים את פסיפס הקהילה - שילוב בין חברים ותיקים לחברים חדשים בגילאים שונים, על מנת להשמיע קול מאוזן המתחשב בכל האוכלוסיות בקיבוץ. יחד עם מנהלת הקהילה ורכזי הועדות תגובש תוכנית אסטרטגית שתגיע לאישור המזכירות ובהמשך לאספה.

העקרון המוביל את צמ"ד הוא יצירת צמיחה מתונה ונשלטת. אנו לא שואפים לגדול "בכל מחיר", אלא לוודא שהצמיחה שומרת על יציבות מערכות הקיבוץ, על ה-DNA הקהילתי הייחודי שלנו, שמירה על הקיבוץ כמקום המהווה מקור גאווה לחבריו ומוקד משיכה למשפחות.

בחודשים הקרובים צמ"ד תתמקד בגיבוש נהלים סדורים, הגדרת ממשקי עבודה ברורים מול ועדות הקהילה וניתוח תרחישי צמיחה וקליטה. אנו רואים בציבור שותף מלא לדרך. בכוונתנו, כבר בחודש הקרוב, לקיים ערב פתוח לציבור לשאול שאלות ולפרט על פעילות הצוות. בהמשך נציג לקהילה את התוכניות ונקיים תהליכי שיתוף ציבור ככל שנתקדם בגיבוש האסטרטגיה.

מנהלת צמ"ד - סוסי לונסקי, לאה שביט, סיגל ממון, שני דהן, אודי זילברשטיין, עמית זיו, עפרי בלטרן, סילבי ניצן, שרון ביל מוריוסף.

אורן ענבר, יו"ר צמ"ד

אל תסגרו לנו את הספרייה: על סדר עדיפויות, רוח וקהילה

בקיבוץ שלנו יש פנינה. לא כזו שעשויה מנוי או ממדשאות גזורות היטב, אלא פנינה של דעת, שקט ורוח. הספרייה שלנו היא לא רק מחסן של ספרים; היא "ההאב" הקהילתי שלנו, מקום המפלט של הסטודנטים לפני מבחנים, המשרד השקט של אלו שעובדים מהבית, ומרחב של דמיון ושקט. עכשיו, עומדת על הפרק החלטה לסגור את המקום המפואר הזה לטובת הרחבת המועדון.

חשוב לומר בראש ובראשונה: הצורך בהרחבת המועדון עבור הגיל השלישי הוא צורך אמיתי, מוצדק וראוי. הקהילה שלנו גדלה, והוותיקים שלנו, שבנו כאן הכל, ראויים למקום רחב ומכבד לפעילותם העשירה. אני הראשונה לתמוך בכך. אך השאלה היא לא "האם להרחיב את המועדון", אלא "על חשבון מה?"

הפתרון המוצע – צמצום הספרייה לחלל קטן שאינו מאפשר ישיבה, עבודה או לימוד – הוא פתרון של "סכום אפס". הוא מניח שכדי לתת לאוכלוסייה אחת, עלינו לקחת מאוכלוסייה אחרת. הוא מתעלם מהעובדה שבשנת 2026, ספרייה היא לא פריט נוסטלגי, היא תשתית קיומית.

עבור רבים מאיתנו, הספרייה היא המקום היחיד שבו אפשר למצוא שקט. בקיבוץ שבו משפחות צעירות חיות בדירות קטנות עם ילדים רבים, הפרטיות היא מצרך נדיר. הספרייה היא "החדר הנוסף" של כולנו. בנוסף, בעידן שבו העבודה מהבית הפכה לסטנדרט, הספרייה משמשת תשתית תעסוקתית לכל דבר. מי שמבטל את חללי העבודה בספרייה, פוגע ביכולת של חברי הקיבוץ להתפרנס וללמוד.

כאן עולה הנקודה הכואבת ביותר: רבים מהמשתמשים הקבועים בספרייה הם "חברים מותנים". אנחנו חיים כאן, מגדלים כאן את ילדינו ובונים כאן את עתידנו, אך אין לנו זכות הצבעה בקלפי. ההחלטות שמתקבלות היום יעצבו את פני הקיבוץ לשנים קדימה – השנים שבהן ילדינו יזדקקו לספרייה הזו יותר מכל – אך קולנו לא נשמע בתהליך קבלת ההחלטות. לכן, עלינו להשמיע אותו כאן. קיבוץ שמתפאר בחוסן כלכלי וביציבות, לא יכול להרשות לעצמו להיות "עני ברוח". אם הקיבוץ חזק מספיק כדי לחלק דיבידנדים, הוא חייב להיות חזק מספיק כדי להשקיע בקהילה שלו. קיבוץ אמיד באמת הוא קיבוץ שבונה קומה נוספת, מרחיב מבנים קיימים ומשקיע בתרבות, בחינוך וברוח, במקום "לכרסם" בנכסים הרוחניים שלו כדי לחסוך בעלויות בנייה.

החלופה המוצעת – מקום קטן וצפוף לספרים בלבד – היא לא חלופה, היא גזר דין מוות לספרייה כמרכז חיים. מקום בלי ספרייה הוא מקום עצוב יותר, שקט פחות וקהילתי פחות. אני קוראת להנהלת הקיבוץ ולחברים: **עצרו את המהלך**. אל תאלצו אותנו לבחור בין הצרכים החשובים של הגיל השלישי לבין עתידם התרבותי והתעסוקתי של הצעירים והנקלטים. השקיעו בבנייה, השקיעו בהרחבה, ושמרו על הספרייה שלנו כפי שהיא – מקום של דעת, של שקט ושל תקווה.

שרון ביל מוריוסף

הספרייה והקיבוץ

כשעלתה היוזמה לכתוב על הספרייה היה לי ברור שזו לא תהיה משימה קשה. בתור מי שנוהג לבקר שם לא מעט, זה מורגש וברור שהספרייה בקיבוץ היא הרבה מעבר למדפי ספרים - זהו מרחב חי, פתוח ונגיש, שמבוסס על צרכים פשוטים וטבעיים: אנשים צריכים מקום להיות בו – לשבת לקרוא, ללמוד, לעבוד מרחוק.

בעידן שבו יותר ויותר פעולות נעשות "מרחוק" כי זה יעיל יותר, חסכוני יותר ו"פונקציונאלי" יותר - דווקא הדברים הפשוטים, המפגישים והמקרבים הופכים למשאב נדיר. להיות פחות "מרחוק" ויותר חלק, לפגוש חברים או אנשים שמכירים, לשבת יחד לקפה הופכים לצורך קיומי של ממש ודרך לייצר חיבורים אמיתיים. זוהי לא פריווילגיה או בזבז נדל"ני, אלא צורך אנושי עמוק, צורך קהילתי מהותי ואין יותר "פונקציונאלי" ממנו כדי לייצר קהילה.

לפעמים כשאני יושב שם לעבוד ורואה לידי עולה חדש מ"בית ראשון במולדת", שחורק שיניים בניסיון ללמוד עברית, קלנועיות שמצטופפות בחוץ, סטודנטים שקועים בתסכול אקדמאי ואחרים שמחכים כמוני להפסקת קפה קצרה מחוץ לעולם הווירטואלי, אני עוצר וחושב שזה עושה הרגשה של בית. בשכונה בה גדלתי הספרייה העירונית הייתה מקום שהרגיש קצת דומה באווירה החמה שהייתה שם אבל לצערי, כבר לפני זמן רב הקימו במקומה סניף של "רמי לוי" - מעשה שהיה כמובן חסכוני לכולם, יעיל ו"פונקציונאלי" בהרבה מובנים, אבל אף לא אחד מאלה עבור הנשמה של השכונה.

כאן ובעת הזו, כשהקיבוץ גדל ומשתנה, כשמפחות חדשות מצטרפות וצעירים רבים הופכים לחברים, ברור לכולנו שחייבים לדאוג למרקם ולגיבוש הקהילתי. אני חושב שאולי לצד החשיבה על צמיחה דמוגרפית ועל האתגרים שהיא מזמנת, אולי שווה לעצור לרגע ולהביט במה שכבר יש לנו. אולי לא תמיד צריך להמציא מודלים חדשים, או לכנס וועדות מכובדות לחיזוק הקהילה, אלא פשוט לשמור לטפח ולהעריך את מה שכבר יש, ושעלול להיתפס בקלות רבה מדי - כמובן מאליו. הספרייה היא סוג של מקום שבו, בלי תוכניות מיוחדות או פירוטכניקה מרשימה, אנשים יושבים יחד, מתלוננים, צוחקים ומייצרים חיבורים וחיים קהילתיים באופן הכי טבעי פשוט ונכון שיש. מה יותר פרקטי וחשוב מזה לקהילה?

בהזדמנות הזו, אני רוצה לומר תודה גדולה לרחלי ולכל מי שמשקיעים יום-יום כדי שהספרייה תהיה מקום נעים, מסודר, עשיר בתוכן ומלא נשמה בפרטים הקטנים רפי אסא

ירח לימוד

נוהג היה בתנועות הקיבוציות - אין מקום לבטלה. בימי הגשמים העזים כשאי אפשר היה לעבוד בפלחה הרחוקה בלכיש, בניצול מי הביוב של באר שבע, בפרדס שהיה בצאלים, באגם ירוחם שניסינו לגדל בו דגים, ובכל המטעים שהיו ליד הבית (המפעל הוקם רק בשנת 1972) - נועד הזמן ללמוד תורה – חודש מוקדש ללימודים.

והיו לנו כוחות מקומיים - עדה שביט לימדה תנ"ך, יאיר וולקן לימד כלכלה, רות זריז לימדה היסטוריה, חביבה יונאי לימדה היסטוריה, יוסי האפרתי לימד סוציולוגיה. גם מהתנועה הגיעו מרצים: ציונות, סוציאליזם, קומוניזם, גדולי המנהיגים של התנועה הקיבוצית תרמו את חלקם.

ימים אלה זכורים לי כחווייה שאותה ביקשתי לחלוק עמכם.

טובה.

צריף ראשונים

אבישי ז"ל וכרמלה אלון יזמו וייסדו את צריף ראשונים. לאורך שנים רבות, בנחישות ומסירות רבה ניהלה כרמלה את ענייני הצריף ולצידה אביגיל, עד לפרוץ הקורונה ולאחריה מלחמת ה-7 באוקטובר. אנו מביעים רגשי הערכה מרובים ותודה מקרב לב לכרמלה.

כאן המקום גם להודות ולפרגן לאביגיל, ששנים רבות דאגה לצריף במסירות ואחריות רבה. 🙏

שימו לב: מעתה יפתח פרייליך מחליף את אביגיל, בכל עניין ובקשה בהקשר לצריף יש לפנות אליו.

סוסי

שפע ברכות מזל טוב והרבה נחת
להגר וטל יונקמן
להולדת רוני הבת, אחות לגיא וניבי
נכדה ליורי ז"ל וחבי
בית משאבי שדה

מרגיש ממש שהאביב הגיע (רשמית עוד לא ממש), מזג האוויר התחמם וחוף מהאובך שיש באוויר כבר כמה ימים, בחוף בכל מקום רואים את הפריחה, הרוותם עם פריחתו הלבנה, החרדל הצהוב, המרגניות ועוד ועוד פרחים בשלל צבעים.

לאחר שכל החטופים חזרו, דוד ניצן, שדאג בשנתיים האלו להציב ולתחזק את הדגלים הצהובים לאורך כביש הכניסה למשק, סוף סוף זכה גם להוריד אותם. וכך גם הורדו תמונות החטופים שהיו חלק מחיינו בשנתיים האלו, שהושמו שם ביוזמתה של ניצן רייב. היו עוד יוזמות .. אבל הכי חשוב שזהו, הם פה כולם!!

בני משפחה וחברים של ניצן הקימו פינת ישיבה, לזיכרו של ניצן אשל ז"ל. הפינה נמצאת מאחורי הבניין של מפעל שגיב/ וההנהלה, כולם מוזמנים לשבת שם ולשמור על הנקיון.

תודה 🙏

השבוע התקיימה קבלת שבת עם מכינת דרך ארץ באיזור מגוריהם, שמתקרבים לסיום התקופה במשק... וזאת למרות שמזג האוויר היה אביך ופחות מזמין.

השיפוץ בבריכה - המקלחות השתדרגו וגם החניה ליד הבריכה

בשבועות האחרונים היו הפסקות חשמל רבות וחלקן אף היו מאד ארוכות, במשק ובמועצה.

במסגרת חודש פברואר הבלתי רגיל, סיפרו שניים משלנו על המסע שלהם. עידו גולדסמן סיפר על הבן שחלה בסרטן והבריא, ויובל סוריה שיתפה אודות האתגרים בגידול ילד על הרצף.

שבת שלום משאבי שדה

